

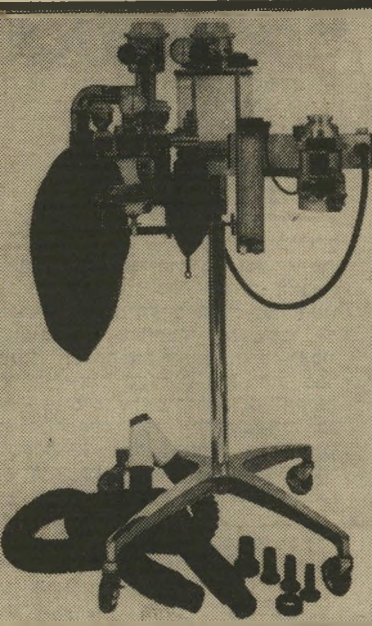
הכל בגלל געגועים

מישפחת בן-הרצל היא מישפחה מרובת ילדים: שלושה מהם גרים להם באידיליה מפוארת בסטודיו שעל הגג. עד לאחריונה היו רק שניים — בוני וקלמי, שני כלבים אפגאניים, הוא והיא. בעלי תלתלים ארוכים בגווי החום-קוניאק והזום-אפרפר, עם איי פיר טבעי מסביב לעיניים. התוספת האחרונה לשבט — כלב הרים פירינאי לבן כשלג, ו"ממושקף", שאמו חננה אותו בי משפיים שחורים המצוירים על אפו היר צחור. גור צעיר זה, שגילו בסך הכל ששה חודשים, שוקל קילוגרמים נכבדים, המכפילים עצמם מדי שבוע כשבוע, והי משווים לו מראה של חיה אימתנית.

אלא שמישקל לחוד וגיל לחוד — גאי גאי הפעוט (זה שמו של הענק הצעיר) עדיין מפתח לרדת בעצמו במדרגות הר מובילות מעליית-הגג לדרת המישפחה. אם כי על הגג יש לו ולאחיו המאמצים מרחב ענקי לשעשועים ולכל הצרכים האחרים. הרי כדי להורידו לטיול ברחוב צריך גב חזק מאד — כי הג'ל לא יורד בעצמו, אלא יש צורך לשאתו. זו כבר משימה פיזית מסובכת, כאשר המדרגות מסתלסלות כלוליינות והמיבצע של הורדת גאי-גאי על הידיים מסוכן למדי.

מאת ד"ר יקותיאל שרעבי ועדוה פינרו

גם הוטרניר שהובלה, לא הצליח לאבחן את המחלה, שממנה סובל גאי-גאי. ברגע של ייאוש תהומי, כשהרפואה פשוטה רגל בבושת-פנים, קבעה גברת בן-הרצל בפסקנות: "הכלב לא חולה במחלה גופנית, הוא חולה געגועים. חייבים להעלותו בחזרה למעלה! לא תרופות ולא שיקויים — הכלב חייב לחזור אל הגג ואל חבריו מימים ימימה!"

וכך, שוב על כפיים, העלה גאי-גאי ברוב כבוד אל עליית הגג. מרגע זה ואילך, כמו השתנה לבלי הכר — הוא בלע את האוכל שלו בנגיסה אחת, לא השאיר פרור, הרים זנבו למעלה הרעים בשמחה ובקול גדול כשגפיו הקדמיות אוחזות במעקה — מה שמשמעותו בשפת הכלבים, "הידד! היידד! חזרתי לחבר'ה!" ומי שלא מאמין, יעלה גא לבית בן-הרצל, יטפס במדרגות הלולייניות אל הגג ויראה שם שלישייה עליוה כמימים ימימה. אמך.

יום אחד, כשהתחשק לבת מישפחת בן-הרצל לעשות סיבוב עם גאי-גאי בשכונה ולהציגו לפני כל הקהילה הענפה (וזהי שכונה ברוכת כלבים ידידותיים מאוד), אורה הילדה אומץ ועזרה לגאי-גאי לדרדר את עצמו במורד המדרגות. השניים עשו טיול עליו ומרנין, ונראה היה שגאי-גאי מרוצה מאוד מהסביבה, אלא שפיתאום הסתבר שתוך כדי ירידה נחבל הקטן בגפו והפגין צליעה הגונה. המישפחה הדואגת לא מצאה פיתרון אלא להשאירו בדירה כדי שלא יאלץ לאמץ את רגלו הצולעת. עד שתעלה לו ארוכה.

אלא שאל הצליעה החלו מתלוות תופעות בלתי-רגילות. הכלב החל מקיא, מסרב לאכול, רובץ בפינת השטיח כשעצביהעולם בפרצופו, ומתנהג בצורה מזוהה.

הזוועה של יוסי-העצמאות

מה אפשר לומר למראהו של החתול שבצילום, הנראה רוכב על כתפיו של צלם העיתונות הנזק גינסור? לא די לומר שהוא יפה וחמוד מאין כמוהו. קוראים לו "מיאו", הוא מפונק על-ידי כל יושבי כסית, ונהג לאכול להם את הקצפת שמעל לחות-השדה... כל זה אמת ויציב. אך האמת הנוספת היא שכל חתול יקר לבעליו, יפה ונחמד, ואהוב, וגם אם אינו שייך לאיש, הוא סתם חתול, הרי הוא יצור חי שאין לפגוע בו. שכן, כיצד היה נראה העולם בלי חתולים? כשם שהיה נראה בלי פרחים — נורא.

מקרה שהובא לידיעתנו, בטלפון בהול מצערב-עליהיים, מעורר מחשבות נוגות על סוג מסוים של יצורים החיים בינינו, ושאינם ראויים להגדרה: בני-אדם. ביום-העצמאות האחרון הביאו לצערב-עליהיים בתל-אביב פח, מאותם פחים המשמשים לאיסוף נפט, ובו חתולה ושלושה גורים שזה עתה נולדו. כשהם מוטבעים בנפת, לדברי הילדה פרידשטיין, היו החתולים במצב של גסיסה ממשכת, ולא נותר אלא להרדימם. למה?!

השעות היפות של גן-מאיר

שורות אלה נכתבות על-ידי אחת משני עורכי המדור על שפת הריביירה הצרפתי. תית, אין מה לומר — יפה כאן, החול כאן יפה, הים כאן יפה, השושנים כאן יפות, והכלבים — גם הם יפים כאן. מבריקים כמו חלונות-הראווה. מזוה, אבל נדמה כאילו הצרפתים מעדיפים להישאר צעירים ויפים, כמוהם גם רוב הכלבים, הצועדים קשורים יפה לרצועות. מדהים לראות את מיספרם הרב של הגורים, המהלכים בעקמומיות כשהם מגינים לסחוב אנה ואנה, לעומת הכלבים הסולידיים הקשישים. שאלתי את עצמי — לאן נעלמים הכלבים הוותיקים, אם יש גורים רבים כליכך? איפה הם כולם?

התשובה שקיבלתי זיעזעה אותי ביותר — זה חלק מהקישוט, אמרו לי, כמו בר אופנה, הצרפתים אוהבים כלבים יפים כשם שאהבים ללכת בבגד אופנתי, וכך נוהגים רבים, בבואם לנופש בריביירה המטופחת, לקנות להם גור לטיפוח כשם שהיו רוכשים חליפה חדשה. בסוף עונת הנופש הם פשוט משאירים את הגור שי גדל, ותורים כל אחד למקומו. בסוף עונת-החופש גשאים באזור הרבה כלבי בים הגאספים על-ידי המישטרה, והתופעה חוזרת על עצמה מדי שנה. אבל לא להתרסס להכללות — על-יפי מיספרן העצום של הכלבים הנקבות, נדמה כי יש גם סיי בה נוספת: כמות שוטפת של המלטות, ואז כנראה משאירים את הקשישים תחת שמירה ואת התינוק לוקחים לטייל.

נוכת קהל הכלבים של פסטיבל הסרטים גדלים געועי לגן-מאיר בתל-אביב. הגן, אמנם מזמן אינו יפה ואינו מבריק, אין בו שושנים או ספסלים הצבועים בלבן, אך יש בו קהילה חמה של אנשים המתכנסת מדי יום ביומו, בשעות אחר-הצהריים, ר לפעמים גם בשעות הערביות המאוחרות, כדי להעניק לכלביה, צעירים כוקנים, את המיפגש היומי עם החבר'ה. וכך הפך גן-מאיר למועדון-חברים על ארבע של פיני סקר — בוגרשוב והסביבה.

מי מפתח מהרדמה?

התשובה היא אינסטינקטיבית: כולם. כולם מפתחים מהרדמה, בעיקר הרופאים המרדמים בעצמם — אם נתקלים ברופא מרדים העומד לפני ניתוח, מתברר שהחלק המכתיב אותו ביותר בנינו הוא לא החתך שיעשה בגופו כי אם החומר שיוורק לו, ואם יוורק בצורה ובכמות המתאימה, לא כל של כשמדובר בבעלי-חיים, כל וטרניר מנוסה יעיד כי כשעולה על הפרק שאלת ההרדמה לפני ניתוח, הוא נתקל ברתיעה מיידית מצד בעל הכלב או הרי חתול: לפעמים מתביישים להודות בכך, אבל קיימת איזו אמונה עיוורת, כי הכלב האהוב פשוט לא יתעורר.

למעשה, הבעיות בהרדמת חית-הבית הן אפסיות כמעט, בייחוד כשרוב הניתוחים בחיות-בית נעשים בחיות בריאות, ולא בעלות כל מיני סעיפי-בריאות, רובם הן אנשים העולים על שולחן הניתוחים, יש ניתוחים שכיחים שמטרתם חיתוך-אוזניים, עיקור, קיבוע שברים למיניהם, הוצאת גופים זרים שהדרו למערכת העיכול או לאוזניים וכיוצא בזה.

אם מאמינים שחלק מן הפחד מקורו בחוסר-ידיעה, כדאי לפזר מעט את הערפל, לטובת כל מי שעתיד לעמוד לפני בעיה דומה: יש שתי שיטות מקובלות בהרדמה — הרדמה בזריקה או הרדמה בעזרת גז, המורם באמצעות מכשיר למערכת הנשימה של בעלי-חיים (כמו זה הנראה בצילום שלמעלה).

ובכן, בשנות ה-80 אפשר כבר להשתחרר מהפחד. הרדמה מודרנית לחיות-בית אינה שונה מהרדמה של אדם בבית-חולים. והרי איש לא יעלה בדעתו היום ניתוח בלי הרדמה.